

Inderdaad, eigenaar Peter van Burik noemt heel even de jaren 80-serie waarbij een heftig opgevoerde Dodge Charger muscle car de echte hoofdrol speelt. De diepgroene fastback Opel Coupé van Peter is een meer bescheiden auto en was destijds de eerste echte GT voor de gewone man.

DOOR ALBERT MENSINGA

Het eerste model liep van 1967 tot 1972 en was uitgerust met een zescilinder, waarbij de GS met twee carburateurs uit 2.500 cc zo'n 130 pk wist te halen. Op papier lijkt dit van de 1.200 kg zware Coupé een scheurrijzer te maken. Verwacht geen wonderen: een Ford Capri V6 uit die periode doet sportiever aan. Het verhaal van de Commodore van Peter is bijzonder. Ik ontmoet hem in hartje Apeldoorn, waar hij naast de garage woont die zijn opa in 1925 startte. "Het gedeelte naast het woonhuis is van 1912. Dat is het oude pakhuis en koetshuis van de visnettenfabriek die er oorspronkelijk huiste. In 1932 kocht mijn opa het complex en begon er zijn autobedrijf. Hij deed voornamelijk in gebruikte auto's, bij voorkeur zwart van kleur, zodat hij ze aan de plaatselijke taxi- en begrafenisondernemers verkopen kon. Hij was een Pietje Precies en een echte gentleman: auto's met een kras wilde hij auto niet hebben. Mijn vader nam op zijn 16e het bedrijf over, omdat mijn oma erg slecht werd. Hij zette het bedrijf op vergelijkbare wijze voort, met een accent op bedrijfswagens. Eind jaren vijftig kreeg Apeldoorn een slechte naam w.b.t. personenautohandel, er was veel list en bedrog, en pa Van Burik koos voor handel en onderhoud van trucks en bestelauto's. Daar was toen ook behoefte aan, het waren de tijden van de Wederopbouw. Er liep zeven, acht man personeel om voor de, toen best forse, trucks te zorgen. Denk aan Magirus-Deutz en dergelijk spul. We dachten dat ze niet groter konden worden! Ik ben dus eigenlijk geboren in de garage en had tot 90 een handel in bromfietsen. Tenminste, dat was de bedoeling en het liep anders. Mijn ouders waren in Amerika, mijn moeder

werd ziek en ik nam voor enkele weken de autohandel over. De bromfietsen gingen aan de kanten en ik keek er nooit meer naar om. Mijn vader wilde me in de zaak houden en ik vond het goed, op een voorwaarde: dat de trucks eruit gingen. De goede klanten kochten toen bijna altijd nieuw en gebruikte vrachtwagens onderhouden is een enorm gedoe. Je loopt erop leeg. Zeker als betalingen niet soepel gaan. En dat gingen ze niet. Ik zag vanuit ons woonhuis, naast de garage, onze monteurs tot diep in de nacht aan die krennen werken. Daar had ik geen zin an. Bestelauto's vond ik veel slimmere handel. Vanaf 1985 hadden we via-via contacten met de KLM en Rijkswaterstaat en deden we veel in Mercedes, VW T3 en Toyota Hi-Ace. Dat ging veel beter"

Hoe gaat het nu met je vader, Peter?

"Hij is nu 87 en komt nog weleens de werkplaats in. Met de rolstoel want het lopen gaat niet meer. Af en toe maken we een ritje, met de Chevrolet Caprice Landau of laatst met de Polo. Dat was het eerste ritje samen met pa. Daar verheug ik me echt op."

En dan nu de Commodore, een familiestuk he?

"Die kocht mijn vader in 1969 nieuw. Hij had een Chevrolet Camaro. In die tijd een heftige auto, maar helaas een slechte koop en hij wou er vanaf. Tijdens een rit naar Rotterdam, om een Magirus op te halen, nam hij zich voor die dag de Camaro van de hand te doen. Hij reed langs Hessing in De Bilt en zag een vierdeurs BMW en deze Opel en was eigenlijk direct verkocht. Hessing deed toen van alles en ook grijze import. De Commodore is waarschijnlijk van 1968 en kreeg in 1969 een kenteken, dus die zal er een tijd gestaan hebben. De kromme Camaro mocht Hessing houden."

Een Opel met uitstraling: dat was men van het merk niet gewend?

"Ja, hij spreekt behoorlijk tot de verbeelding. Als we bij een oldtimer-evenement een paar meter van de auto zitten, komt iedereen langs en gaan de duimen omhoog. Tijdens het rijden met de ramen open (de Commodore heeft geen B-stijl) hoor je de mensen roepen. Bij klassieke auto's gaat het om herinneringen hè? Men vindt het echt mooi en oude auto's halen de tijden

Dukes of Hazzard van de Lage Landen?

26 Onschatbare Klassieker magazine

10-2018 Onschatbare Klassieker magazine

van toen terug. Pa kocht 'm voor 13.342 gulden. Dat was toen serieus geld. Je kon er ook vier bestelende van kopen. Er staat nu 82.000 kilometer op de teller en ik rij er eigenlijk pas sinds enkele jaren weer mee."

Dat meen je?

"Ja, achter de ruit zit het Deel 3 van 1978, het jaar dat de auto werd stilgezet. Mijn vader heeft er een jaar mee gereden en toen kocht hij een Mercedes, dat was toch meer zijn merk. Na die tijd reed mijn moeder ermee. Tot 1974 was ie donkergroen, zoals nu. Een onverlaat had moedwillig een kras op de lak gemaakt, en na een zero-tolerance actie van pa werd aan de krasser duidelijk gemaakt dat dat niet de bedoeling was. Toch reed ma met die beschadiging tot in 1974 door, waarna de Opel een blauw metallic kleurtje kreeg. Van 1978 tot 2012 stond de auto stil, hier in een hoek in de kelder. En pas zes jaar geleden vond ik dat de tijd was gekomen voor een opknappbeurt en een tweede leven. In 1985 kreeg ik de auto omdat ik tot mijn 18e niet geroookt had. Maar ik vond het destijds zonde om 'm af te trappen en liet 'm staan. Tot ik in 2012 besloot om mijn monteur in de verloren uren de Commodore op te laten knappen. Ik moest toen ook rustiger aan doen en

de zaak veranderde van werkgever in eenmansbedrijf. Ik besteed nu alles uit."

Het zag er zeker niet meer uit?

"Nee, daar worden ze slecht van. Ik dacht, APK-keuren en een stukje rijden, dan komt de rest vanzelf wel. Maar ja, dan staat ie op de brug en zie je hier en daar toch rode plekken... Voor je het weet heb je een hele lijst afgewerkt. Hij is uiteindelijk wel gekeurd. Het bleek uiteindelijk een grondige spuitbeurt en hier en daar wat bijwerken. Aan motor en interieur is bijna niets gebeurd."

Peter verteld het lachend en is zo trots als een paauw op zijn Duitse muscle car. Hij pakt de Opel nu maandelijks, soms wekelijks, voor evenementen zoals Voorthuizen, Neede, Alphen a/d Rijn, Vianen en Lelystad. Er zijn veel evenementen waar de Commodore een graag geziene gast is.

Jetzt geht los!

We starten de motoren en ik schrik, want het geluid van de zes-in-lijn is meer dan indrukwekkend. Met een dikke ronk rolt de Opel achteruit omhoog de garage uit. De GS-modellen hadden een rijkere uitrusting en de groene schoonheid van Peter imponeert met modervette zittingen die ook nog eens heerlijk blijken te zitten. De centrale klokken doen Italiaans aan terwijl de horizontale 'plak' met instrumenten achter het stuurwiel juist weer een Amerikaans sfeertje geven. Net als in de Capri 2300 Ghia uit OKm 7 voelt ook de Commodore ruim en gemoedelijk. In tegenstelling tot de Ford is het in de Commodore voor volwassenen ook achterin goed toeven. Onder ons gezegd en gezwegen vreesde ik met grote vrezen dat de buitenkant de grootste attractie van de kloede Opel zou zijn maar niets is minder waar. Het ziet er niet alleen bijzonder aantrekkelijk uit, het klinkt erg fijn en het rijdt nog goed bovendien.

Met donkerbruine lage toerentallen ronken we Apeldoorn uit, op weg naar de heivlakte nabij. Met onheilspellende schokkerigheid gaat het met 50+ de binnenwegen op. Als dat maar goed gaat. "Ik rij best vaak met de Opel, maar dit maakte ik nog niet eerder mee. Misschien iets met de brandstoftoevoer", verklaart Peter. Toch voegt zich na enkele kilometers een diepe onderton bij het motorgeluid, spoedig gevolgd door een steeds vertrouwder klinkend mechaniek dat langzaam maar zeker in harmonie samen begint te werken. Het mag wat tijd kosten voordat de 49-jarige motor - overigens met in- en uitlaat aan dezelfde zijde - zijn kunsten op volle kracht kan vertonen. Lekker ruim in het koppel en met die fijne toon roffelen we over de boswegen. "Hij loopt tegen de 200", aldus Peter. "Maar dat wil je niet. Lekker cruisen tot zo'n 110 past de Com-

modore prima." In het zomerzonnetje zetten we de Opel aan de kant en schiet ik enkele plaatjes. De lijnen zijn weergaloos en hoewel wat ruw, toch ook weer elegant. "De bandenmaat is eigenlijk 175 R14, maar ik had nog nieuwe 165 liggen dus daar rijden we nu mee." Ongelofelijk hoe goed dat gaat, terwijl tegenwoordig 185 R15 eigenlijk al een kindermaatje is. En kijk eens naar die velgen: super!

Kort en goed is een Commodore A een uiterst fijne auto waar heel goed mee te leven valt. Een goed exemplaren vinden is niet makkelijk zo niet onmogelijk. In zo'n piekfijne staat als dit familiestuk zie je ze echt zelden en ik schat dat de taxatie van enkele jaren geleden aan de lage kant is en dat je bij de 16k van toen nu zeker 30 procent kunt optellen.

Peter is van hetzelfde jaar als uw schrijver en ik zie in zijn garage doodgevone auto's staan zoals een schattige Subaru Jumbo, een statige Lexus LS400, een volledig gerestaureerde Volkswagen Polo van de tweede serie allemaal tot in de details netjes te wezen. Leuke youngtimers die een plek in OKm verdienen. We komen terug en kiezen de Lexus.

Deal Peter?

"Goed idee. Ik heb zelf 680.000 met deze auto gereden. Er valt genoeg over te vertellen." ❖

